

En la mort de Mn. Lluís Puig

El dia trenta de juliol moria en accident de cotxe, a Torres de Segre, vora Lleida, Mossèn Lluís Puig i Vallicrosa, regent de la Parròquia de Sant Celoni i arxiprest del Montseny.

Nascut a Mosqueroles, es trobava doncs en ple treball pastoral a la seva comarca. Va ser ordenat prevere a la celebració que tingué lloc durant el Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona, l'any 1952, i, per tant, havia celebrat les noces d'argent l'any passat.

Havia servit pastoralment les parròquies de Piera, de la Miraculosa de Barcelona, de Guardiola de Fontrubí i, darrerament, de la Santíssima Trinitat, al barri de Verdum (Barcelona).

La seva manera de ser i d'actuar el feia molt proper a la gent. La seva atenció especial eren els joves i els infants. Una mostra ben expressiva, n'és l'escolania que havia format a Sant Celoni. Precisament l'acompanyaven uns escolans que varen sortir il·lesos de l'accident.

L'Eucaristia celebrada abans de l'enterrament, presidida pel bisbe Monsenyor Ramon Daumal, acompanyat d'una setantena de concelebrants i de l'escolania, amb les seves túniques blanques, aplegà cap els volts de cinc mil persones, entre l'interior de l'església i la plaça.

Cinc mil persones que sentien viva-ment la pèrdua d'aquest capellà animat i generós. Ningú hi era per pur compromís.

De les paraules de comiat que pronunciaren els representants de diversos grups en volem subratllar dues frases.

Un infant, en nom de l'Escolania digué: «Mossèn Lluís: d'ençà que vostè va arribar van haver-hi molts canvis i vàrem disfrutar molt...»

I Mossèn Ignasi, el vicari, en nom dels capellans digué: «Adéu, Mossèn Lluís; amb tu hem perdut un pal de paller, no sols de la comunitat cristiana, sinó de tot el poble de Sant Celoni; no sols de l'arxiprestat, sinó de tota la comarca del Montseny».

Mossèn Lluís reposa al cementiri del seu poble natal, Mosqueroles.

A Sant Celoni han suprimit diversos actes de la Festa Major en senyal de dol. La seva partença ens estimula a pensar en la molta feina que tots tenim per a fer, en l'Església i en la societat.

Mossèn Lluís era cosí del director de la nostra revista, Mossèn Joan Vallicrosa. Des d'aquestes ratlles, tots els lectors de «Ronsana» li testimoniem fraternalment la nostra companyia, el nostre condol.

Observem sovintment que moltes persones usen, tant en la llengua parlada com en l'escripta, els participis terminats en **scut**, els quals, en general, són inadmissibles.

Creiem que es cau en tal error pel fet que n'hi ha tres que són correctes, com **merescut**, **creçcut** i **nascut**.

Els altres, però, són erronis, posat que, o bé són participis de verbs acabats en **èixer**, deguts a la influència castellana —com **favorescut**, de **favorèixer**—, o bé participis de nova formació que tenen la tendència de reemplaçar antics participis en **gut**, sota la influència, com diem, dels participis castellans corresponents, acabats en **cido**, com **complascut**, per **complagut**, de **complaure**.

Cal tenir en compte que els verbs que ens hem inventat o admès, terminats en **èixer** (a excepció dels tres que hem assenyalat abans: **merèixer**, **crèixer** i **nèixer**, els quals són correctes), com **favorèixer**, **prevalèixer**, etc., són causa de l'augment del nombre de participis en **scut**, corresponents, com hem dit, a participis castellans en **cido**.

Així, diem i escrivim, indegudament, **favorescut**, **prevalescut**, etc. I no sols això, sinó que tot seguint aquest fals criteri afavorim la creació de molts participis com **complascut**, **aparescut**, **comparecut**, etc.

Recordem, doncs, que tots aquests participis novells terminats en **scut** han d'ésser bandejats de la nostra parla.

Ara bé, si comencem per substituir verbs dolents com **favorèixer**, **prevalèixer**, **pertenèixer**, **permanèixer**, etc., pels verbs bons com afavorir, prevaler, pertànyer, romandre, etc., no caurem tan fàcilment en l'error de dir o d'escriure **favorescut**, **prevalescut**, **pertenescut**, **permanescut**, etc., sinó que usarem **afavorit**, **prevalgut**, **pertangut**, **romàs**, etc.

I en els verbs restants no oblidar mai que cal canviar **scut** per **gut**. Així, **complagut**, **aparegut**, **comparegut**.

Fins un altre mes. Gràcies per la vostra atenció.

M.

Un escriptor jove:

EDUARD PADRÓS SERRAT

La Revista «Ronsana», en el número 88, del Nadal de l'any passat, publicava la poesia «La Navidad Ilega tarde», obra d'Eduard Padrós Serrat, nét del nostre col·laborador el Dr. Eduard Padrós de Palacios, infatigable viatger que ens fa desplaçar, si més no amb la imaginació, als extrems més llunyans del planeta.

Aquest jove escriptor ens ha fet arribar el seu primer llibre: «Mi filosofía de 5 a 9». El títol al·ludeix a l'edat en que han estat escrits els diversos capítols del llibre: pensaments, diàlegs imaginaris, contes, endevinalles, poesies,... que ens fan descobrir —a través d'allò que és propi de l'edat— un pensador. I sabem que, efectivament, a Eduard Padrós Serrat li agrada pensar.

En el llibre hi trobem la poesia que ja vàrem publicar, i ell ho fa constar.

Ara publiquem una altra pàgina d'aquest recull, titulada «Yo soy una estrella, veo... pienso...», per tal que el lector pugui tenir un tast de la filosofia d'aquest jove barceloní, que és també una mica santalalienc.

YO SOY UNA ESTRELLA,
VEO... PIENSO...

Desde ahí arriba veo montañas, llanuras, desiertos... Veo ciudades. Veo... veo que hay una guerra en la tierra y me da pena.

Veó que hay alegría, y pienso: ¡Qué alegría tan grande! ¿Podría yo estar allí entre las gentes de alegría? ¿Podría yo parar la guerra?

Que venga la paz entre todo el mundo y que haya alegría.

Veó un anciano pobre pidiendo limosna. Veó un ladrón atracando un banco, veo, veo muchas cosas y pienso.

El viejo pobre, triste y pidiendo limosna me da mucha pena. El ladrón atracando el banco tampoco me gusta y me gustaría hacer algo porque quiero que en el mundo haya paz.

Ahora veo una castañera tiritando de frío. Veó niños divirtiéndose en el parque y en el cine, veo muchas cosas y pienso.

La pobre castañera tiritando de frío. ¿Podría yo darle calefacción?

Que en el mundo haya paz y que todo el mundo esté en paz. Como los niños se divierten en el cine, en el circo y en el parque.

Sigo viendo cosas...

Abril 1977

(8 anys)